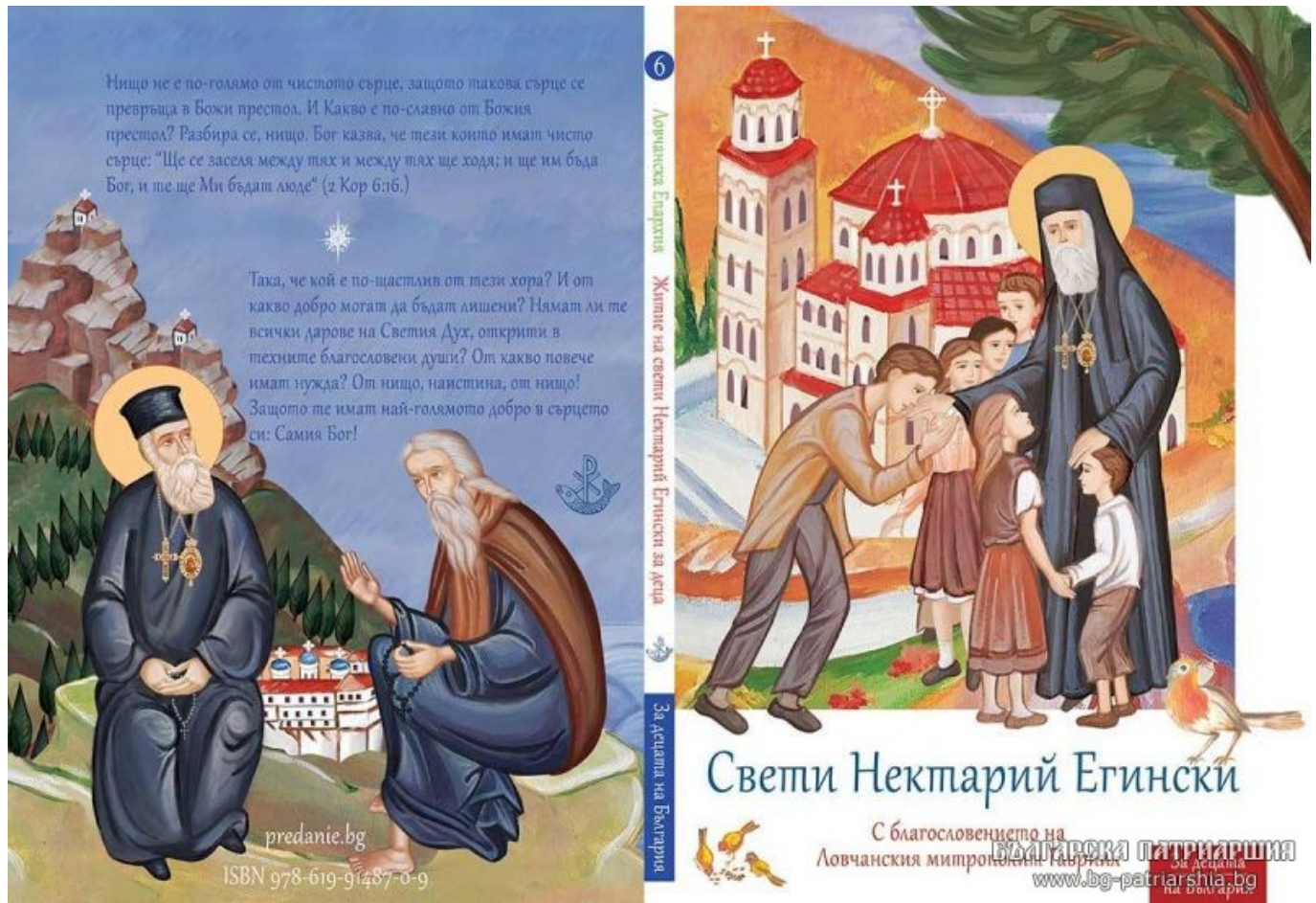

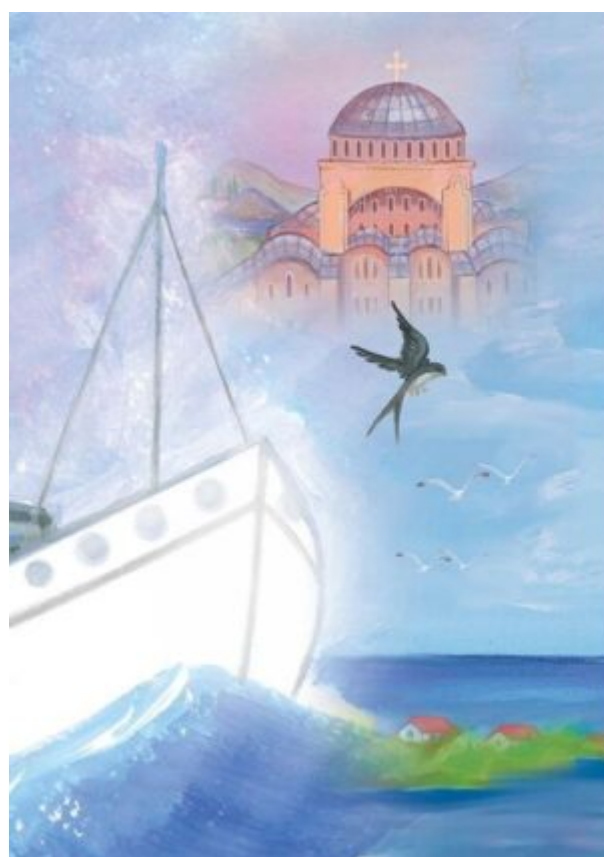
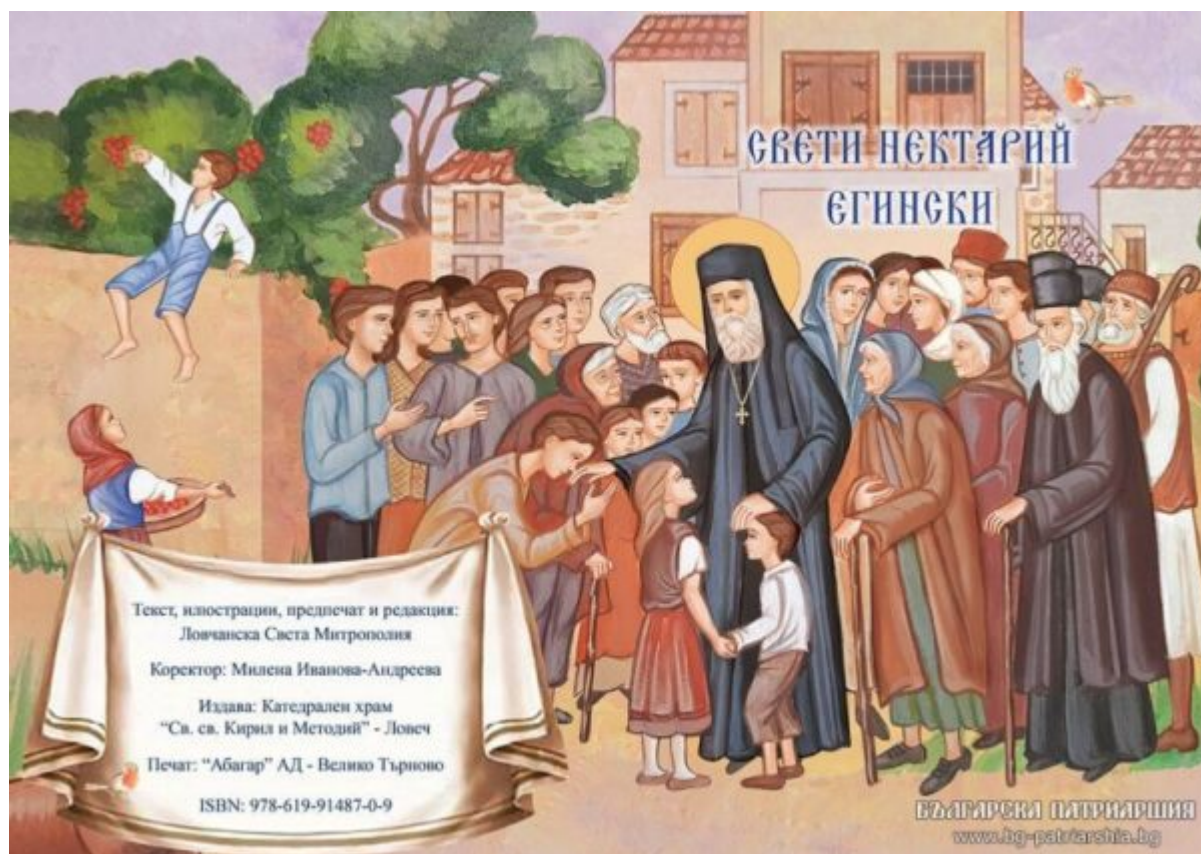
Παιδικό βιβλίο για τον Άγιο Νεκτάριο στη Βουλγαρία

/ Επικαιρότητα

Παιδικό βιβλίο, προς τιμήν του Αγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως, κυκλοφορεί πλέον στην αγορά της Βουλγαρίας.

Η έκδοση περιλαμβάνει 46 σελίδες σε πλούσια illustrated εικονογραφημένη έκδοση με ιδιαίτερη αναφορά στα παιδικά χρόνια του Αγίου, αλλά και σε ορισμένα από τα θαύματα που έχουν λάβει χώρα δια των αγίων πρεσβειών του. Ακολουθούν στιγμιότυπα από την Έκδοση, καθώς αυτή κυκλοφορεί στη βουλγαρική αγορά:

Но ето ти беда! Родителите му нямали пари, даже да му купят учебници и тетрадки за училище. Те били толкова бедни, че едва успявали да изхранят седемте си деца.

За това, когато станал на четиринадесет години, Анастасие решил да замине за Константинопол, където да работи, за да може да учи и да помага с пари на родителите си. Но как да стигне до там?

След като се помолил, той взел благословение от майка си, целунал ръката ѝ и се запитил към пристанището, където се готвел да отпътува един кораб. Виждайки капитана му, Анастасие почитателно казал:

— Господине, беден съм. Нямам пари... Моля Ви, вземете ме на кораба!

— Ей така, без билет?! — отсаял с насмешка капитанът и обхрипал гръб на момчето.

Натъжено, то се сипло на земя и заплакало. „Какво ще правя сега? Господи, помогни!“ — въздъхнало. И какво да види?! Корабът, който трябвало вече да потегли в морето, не помръдвал от мястото си. Моравците трескаво обикаляли, опитвали се да разберат причината за това, но напразно.

Тогавашният капитан видял просъзрелото момче и нещо му подсказало да го вземе на борда. Той му дал знак да се качи и изведнъж, сякаш задвижен от чужда сила, корабът се понесъл по вълните леко и плавно и за кратко време стигнал до прочутия град.

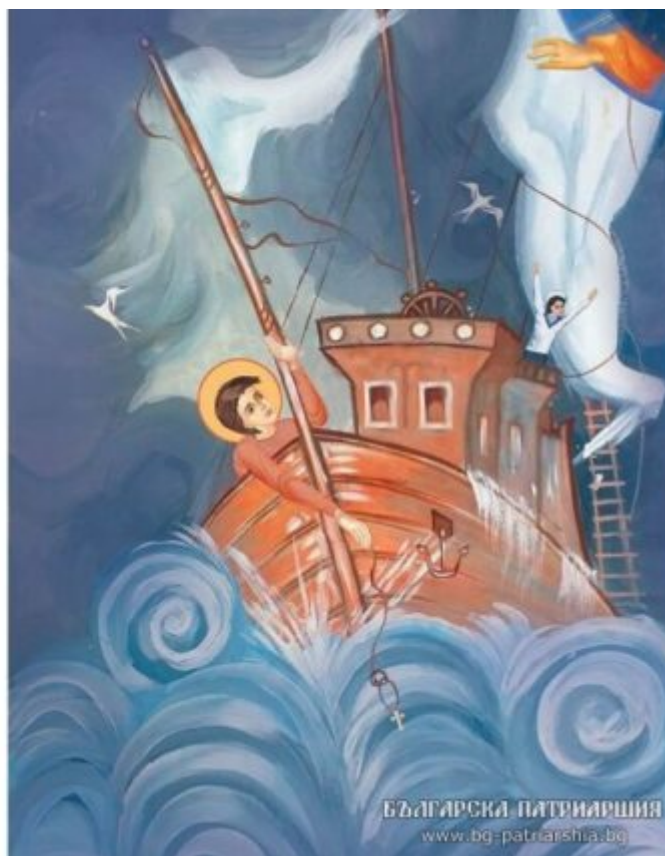

Един ден, в навечерието на Рождество Христово, тъгувайки по дома, той решил да отиде за празника при близките си. Но и това неминало без изпитание! По времето на плаването се надигнала буря. Тя предизвикала силно вълнение в морето. Поривите на вятъра съборили мачтата. „Загинаме!“ – чули се виковете на уплашените моряци, които, виждайки, че животът им е в опасност, изпаднали в ужас и хванали да се спасяват кой както може.

В това време Анастасие се отправил към палубата и пуснал във вълните, вързан на въже, своя нагъден кръст, в който била вградена частичка от Светия Кръст Господен. От душа извикал: „Господи, помилуй! Пресвета Богородице, спаси ни“. И станало чудо! След минута-две стихията утихнала и морето се успокоило. Корабът благополучно стигнал до пристанището. За съжаление обаче кръстчето на момчето се изгубило, вероятно паднало във водата.

Щом спрели на пристана, матросите чули странно потропване в трюма. Те спуснали един от тях да провери откъде идва шумът. И какво, мислите, видели? Част от въжето и на нея – кръстчето на момчето.

Така накрая всички си отдыхнали. С Божията помощ пътуването завършило благополучно.

Децата виждали как техният учител често отива в Църквата, където на големи празници се изповядвал и причаствал.

Но както всеки човек, се случвало и той да греши. Веднъж едно момче купувало продукти за кухнята. По невинимание, то забравило яденето на огъня и храната изгоряла. Анастасис се ядосал, викнал му и го наказал, но изведнъж тревога нахлула в душата му. Защо гневът е грях, който може да погуби човека. „Горко на мен, окаяния! Господи, прости! Господи, помилуй! Господи, помогни!“ – повтарял той.

И се моел: – Боже мой, нека занаят да не усещам вкуса на храната, за да запомня да не се гневя!“ Колкото и странно да било това негово желание, Бог начаса го изпълнил, защото за човек е важно да се избави от страстите, за да спаси душата си за вечността.

Жителите на селцето били сърдечни хора. Те се радвали на младия учител, а той ги обичал с Христово любов – заради Господа. Винаги бил до тях в радостните и в тъжните моменти от техния живот и им казвал: „Тежки са житейските беди, но те ни водят към спасение“. Толкова пламенно говорел Словото Божие, че народът от цялата околност се стичал да го слуша.

БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ
www.bg-patriarshia.bg

Когато учениците идвали при него на изповед, той ги изслушвал, а после, пропъвайки греховете им, отново ги одобрявал с Бога. Старал се да посее семенцата на доброто в сърцата им.

И на учителите, и на учениците станало ясно, че този човек не е обикновен. Умел да ги вдъхнови да следват Христос. Когато се моел, беседвал с Господ, Богородица, ангелите и светните така, сякаш ги виждал пред себе си. Бил мирен и кротък. Предано служел на Бога и дълбоко съчувствал на хората.

Веднъж училищният чистач тежко се разболял. Той бил приет в болница. Свети Нектарий се замислил: „Ако този човек загуби работата си, кой ще изхранва семейството му?“. И решил да почисти училището вместо него.

Когато болният оздравял, едно ранно утро той отишъл на работа. И какво заварил? Самият директор – свети Нектарий, да чисти подовесте. И като чистел, си повтарял: „Мети, Нектарий, мети! Това е единствената работа, за която си достоен!“.

Чистачът не бил виждал толкова смирен човек. Той не знаел как да се отблагодари за помощта.

Свети Нектарий обичал обикновените, скромните хора. Рядко говорел с учени и богати.

Много бедни идвали при него, просейки помощ, а той им давал пари и храна. В сърцето му имало място за всички.

Дошъл веднъж един посетител. Свети Нектарий го приел като най-близък човек, а после го попитал какво иска.

– Отче, дължа двадесет и пет драхми и утре трябва да ги върна, а нямам пари...

Без дълго да мисли, свети Нектарий повикал своя помощник и му наредил:

– Костас, дай на човека двадесет и пет драхми от касата.

А Костас, притеснен, възразил:

– Простете, но това са всичките пари, които имаме, а още е началото на месеца...

– Така е, но те са му много необходими, а нас Бог няма да ни остави.

Макар с известно колебание, Костас дал на човека парите и неознатият си тръгнал.

Още същия ден двама души помолили свети Нектарий да ги венчае, а после от благодарност изпратили в училището дарение. Светителят го подал на помощника си и казал:

– Ето, Костас, ние, хората, нямаме нищо. Бог държи всичко. Той се грижи за нас!

Случвало се понякога светецът да раздаде всичките си пари.

БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ
www.bg-patriarshia.bg

Тогавя той се отправял към храма, протягал ръце нагоре пред иконата на Спасителя и сърдечно говорил:

– Ето, виждаш ли, Христе Боже, нямам пари... Ти знаеш защо...

И Господ по чудесен начин му пранал всичко необходимо.

Едно лято през ваканцията свети Нектарий посетил Света гора – това свято райско кътче, намиращо се под покрива на Божията Майка. Там виждал вековни манастири. Срещнал се с монаси и говорил с тях като с братя – топло и сърдечно – така, сякаш отдавна се познавали. Това му донесло истинска радост.

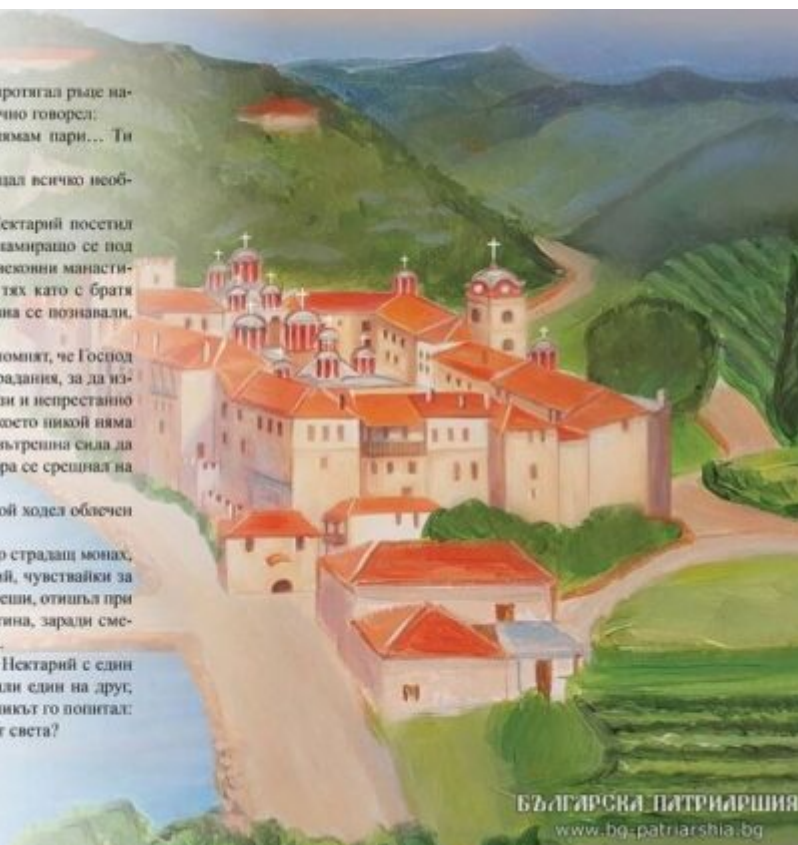
Монасите са благословени хора. Те помнят, че Господ Иисус Христос е претърпял жестоки страдания, за да изкупи греховете ни, затова вършат подвижи и непрестанно се молят, за да очистят сърцето си, без което никой няма да види Бога. А Господ им дава голяма вътрешна сила да понесат всяка скръб и беда. С такива хора се срещнал на Света гора свети Нектарий.

Макар да бил приет с голяма чест, той ходел облечен с най-обикновена мантия.

В болницата на един манастир имало страдащ монах, болен от заразна болест. Свети Нектарий, чувствайки за свой християнски дълг да го посети и утеши, отишъл при него, без да се бои от заразата. И наистина, заради смелостта му, Бог го предпазил от болестта.

Интересна била и срещата на свети Нектарий с един монах отшелник. След като се поклонили един на друг, те сърдечно поговорили. Накрая отшелникът го попитал:

– Кажй ми сега какви са новините от света?

И така, мъжът и жената отишли в килията на свети Нектарий. Помозили се при мощите на светеца, замислили се сериозно и разбрали, че без Бога не може да се живее, че православният храм не е просто място, където понякога човек минава, за да запали свещ, а е Божият дом на земята. Там, на всяка света Литургия, невидимо присъства Господ, с Неговите свети ангели. Той благославя молещите се и ги води по пътя на спасението.

Така семейството се върнало в църквата. А после мъжът и жената намерили много радост и благополучие в живота си, и дори трудностите понасяли по-леко.

6. По време на Втората световна война имало опасност остров Егина да бъде атакуван. Монахините се готвели да строят убежище, в което да се скрият от бомбите, но свети Нектарий им се явил и ги спрел: „Не бойте се, аз ще разтворя чадъра си над Егина“. Светецът искал да каже, че с молитвите си ще запази острова непокътнат. Така и станало.

След войната един немски командир признал, че когато той и подчинените му летели над Егина, в ясен слънчев ден те можели да видят всичко наоколо, но не и това парче земя. И даже корабите, които плували към острова, оставали невидими за неприятеля.

Така винаги, в момент на голямо изпитание, Бог изпраща своите светии да помагат на вярващите православни християни.

Ето как крехкото бедно момче от Силиврия преминало през всички житейски изпитания и не само намерило щастие, но много повече от това, което някога

можело да очаква. Защото има една тайна: Бог дава изпити на тези, които обича, а вземат ли ги успешно, те получават награди като Негови най-любими чедра.

Такава вечна награда получил свети Нектарий за всичко, което претърпял.

Труден ли бил животът му? Да, но Господ му дал сила да премине през всички изпитания. И Божията Майка, и свети Николай винаги му помагали.

Можем ли ние да заслужим вечна награда? Да, ако последваме примера на свети Нектарий. Затова нека прогоним всяка леност, скука, всички лоши мисли и намерения, с молитва да се захванем за това, което ни предстои, и Бог ще бъде с нас.

Светителю отче Нектарий, моли Бога за нас! Амин.